

SENIORIVIESTI

Nro 12 marraskuu 2006

MYK

2006

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULUN SENIORIT RY

HALLITUS:

Miika Heikinheimo	puheenjohtaja	040-5337 348
	sähköposti: miika.heikinheimo@evl.fi	
Antti Kaihovaara	varapuheenjohtaja	0400-445 916
	sähköposti: antti.kaihovaara@luukku.com	
Piritta Lahtinen,	rahastonhoitaja	09/486 146
Tom Hynninen		0400-305 197 faksi: 09/6925878
Jouko Keskimäki		09/8764 823, 040-5493688
	sähköposti: perhe.keskimaki@kolumbus.fi	
Urpo Koivu	jäsen	

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULU

Laajalahdentie 21
00330 Helsinki

Rehtori Aki Holopainen puhelin 09/4777 6311

Apulaisrehtori Päivi Wickström puhelin 09/4777 6312
050 4140 707

sähköposti: etunimi.sukunimi@munkkiniemenyhteiskoulu.fi

kotisivu: www.munkkiniemenyhteiskoulu.fi

faksi: 09/4777 6310

JÄSENMAKSU! JÄSENMAKSU! JÄSENMAKSU!

VUODEN 2006 JÄSENMAKSU on 10 €
Seniorit ry:n tili: Merita 102150-171530

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Seniorit!

Tässä numerossa teemme kunniaa erikoisesti kahdelle koulussamme ja sen jälkeen yhteiskunnassa monin tavoin vaikuttaneelle koulutoverillemme, Olli Arrakoskelle ja Jorma Pilkevaaralle.

Olli Arrakoski (1941–2006) merkitys koulumme senioritoiminnan jatkumiselle oli äärimmäisen tärkeää. Hän oli primus motor kun hiipunutta toimintaa lähdettiin käynnistämään koulun valmistautuessa 50-vuotisjuhlaansa v. 1988. Juhlien yleisenä koordinaattorina ja matrikkelitoimikunnan puheenjohtajana hän kokemuksellaan järkähtämättä ajoi läpi seniorien osuuden. Luopumisen taidonkin Olli osasi – juhluvuoden jälkeen hän ”siirsi” vetovastuun allekirjoittaneelle. Ollin merkitys koululle on mittaamattoman suuri sekä kouluaikana että senioritoiminnassa.

Jorma Pilkevaara (1945–2006) oli luonnonlahjakkuuden ja kovan harjoittelun tulos, erääksi Suomen kaikkien aikojen parhaaksi koripalloilijaksi sanottu. Koulu sinänsä ei ollut hänen ”leipälajinsa” mutta kaikki liikuntaa ja varsinkin juuri koripalloa sivuava sai hänet syttymään.

Olli kirjoittaa MYK:n 50-vuotishistoriikissa:

"Kentsu oli todella varsinainen koti usealle meistä. Pilkevaaran "Pilkku", maailman viimeisimmän "liikennekenraalin" - Messuhallin risteyksessä, moikkasi aina tuttuja – poika oli parhaissa asemissa, koska matkaa kentälle oli vain kadun yli. Ei ihme, että jotain tarttui, varsinkin kun jo pikkupoikana pääsi pelaamaan aikansa mestareiden ja itseään lähes 10 vuotta vanhempien kuten Suhosten veljesten, Airaksen Matin ja Rouskun Göstan kanssa ihan niin kuin vähää myöhemmin Rauramon Anssikin." (s. 127)

Kirjoitin ToPo:n 40-vuotishistoriikkiin v. 1972:

"Vuosi 1962 merkitsee Jorma Pilkevaaran astumista koripallon SM-näyttämölle. Jo heti yhdessä ensimmäisistä otteluistaan, ToPo-TMP, Pilkku sai tehtäväkseen hoidella "Spike" Lindholm. Ajatelkaa, vain 16-vuotias, tosin roteva ja junioriotteluissa kokemustaan kartuttanut koulupoika vastassaan maajoukkueen kapteeni, lähes sadan maaottelun mies, joka on kuusi kertaa valittu Suomen parhaaksi koripalloilijaksi. Pilkku ei kuitenkaan kumartanut kuvia vaan takertui mieheensä kuin postimerkki. Saaliikseen Pilkku sai viisi virhettä ja tabula rasa'n pistetilaston kohdalle, mutta Spike pysyi aisoissa ja TMP voitettiin viidellä pisteellä."

+++++

Amerikkalaisen jalkapallon tulo Suomeen kävi paljolti MYK:n kautta. Koulun osuutta selvittää mukana ollut Antti Kaihovaara.

Riemuylioppilaat /1956) ovat jälleen asialla. Käykää ihmeessä lukemassa koko selostus koulumme nettisivuilta, www.munkkiniemenyhteiskoulu.fi/seniorisivut, niin tiedät enemmän.

Koulun vuosipäivä ja vuoden munkkalaisen julkistaminen on torstaina 16.11.2006 illalla.

Olethan siellä!

*Senioriterveisin,
Miika Heikinheimo
puheenjohtaja, yo -68*

Veljeni Olli Arrakoski

Myk:n III C-luokka (1955), takana luonnontieteiden opettaja Asta Kahanpää

Luin keväällä Hesarista mielenkiintoista juttua Tammen uudesta kustannusjohtajasta **Annamari Arrakoskesta**. Hauskaa asiassa oli se, että tytär oli tavallaan ”perinyt” isänsä aikanaan hoitaman tehtävän.

Mutta sitten – ensin hämmästyin ja hetkeä myöhemmin järkytyin; kirjoituksessa viitattiin todellakin isä-Olliin, ”jonka muistokirjoitus on toisaalla lehdessä”. Muistokirjoitus!? Sellainenhan tehdään kuolleista eikä Olli ole voinut kuolla, vastahan minä juttelin hänen kanssaan puhelimesta vajaat pari viikkoa sitten! Totuus paljastui karmeana vähän jäljempänä lehdessä. Päiväni oli pilalla, eräs turvallisuuteni peruspilareista oli katkennut.

Veljeytemme oli henkistä kaveruutta, joka oli alkanut Munkkiniemen Yhteiskoulun I C –luokalla syksyllä 1952. Jossakin vaiheessa kävi ilmi, että Olli oli minua päivän nuorempi, mutta monissa valmiuksissa vuosia kokeneempi. Olimme molemmat siinä määrin musikaalisia, että **Anna-Liisa Sammola**, samana vuonna MYK:ssa

musiikinopettajana aloittanut, pyysi meitä koulun kuuroon. Ja siitä se yhteislaulu alkoi meillä tenoreilla.

Olimme olleet toki jo Munkkiniemen kansakoulussakin samaan aikaan vuosina 1948-52, mutta rinnakkaisluokilla. Oppikouluun siirtyessämme kaveripakka meni taas sekaisin ja minun kannaltani oli onnekasta, että Olli tuli nyt samalle luokalle.

Ollilla oppikoulu alkoi siis laulellen, mutta silloin pienikokoisena ja ketteränä häntä kiinnosti myös voimistelu ja urheilu – varsinkin koripallo. Torpan Poikien, ToPon takamies yllätti vastustajansa ketteryydellään ja nopeilla oivalluksillaan pelin rakentamisessa. ToPohan voitti sitten vuosia myöhemmin Suomen mestaruudenkin sillä porukalla.

Totta kai Ollin kaltainen monitoimimies oli mukana myös paikallisessa partiotoiminnassa – kuten oikea veljensä **Jormakin**. Jora taisi aluksi olla siinä primus motorina meidän osaltamme. Helsingin Sinisten Munkkiniemen osasto muuttui v. 1954 Munkkiniemen Sinisiksi ja sitten parin vuoden kuluttua Mustiksi Veljiksi. Minä tulini Ollin johtamaan Pöllö-vartioon niin kuin pari kolme muutakin luokka- ja koulutovereistamme. Partioura jatkui myöhemmin lippukunnan partiijohtajina vielä muutaman vuoden.

Valtakunnallisessa partioparaatissa Helsingissä (vas.) Pyry Vasama, Jaakko Kyläsalo, Olli Arrakoski, Jouko Siitonen ((kuva Risto Rautala)

Laulu yhdisti meitä ehkä vahvimmin. Lauloimme molemmat innokkaasti ensin Sammolan ja sitten Leena Joen johdolla – Olli myös Cantores Minores –kuorossa. Jorman pianosäestyksellä esiinnyimme myös triona, tai oikeastaan tertsetinä, ”Black Brothers” - mustia veljiä kun olimme.

Ainakin yhtenä kesänä, 1950-luvun puolivälissä, Olli tuli äitini suureksi iloksi seurakseni meidän kesämökillemme Lohjan Hiidenvedelle. Äitini oli aivan varma, että välttämättömän laiturin rakentaminen oli onnistunut pelkästään Ollin tarmokkuudesta. Ja oikeassahan hän siinä oli.

MYK:n teinikunnassa Olli aloitti sitten partiotoimintaa laajemman järjestötyön ja varsin pian teinikunnan puheenjohtajana. Kausia taisi olla pari kolmekin ja niiden jälkeen hän jatkoi vielä teinikunnan hallituksessa tukemassa seuraavaa puheenjohtajaa **Markku Pohjolaa**. Olli palkittiin Suomen Teiniliiton harrastusmerkillä teinipäivillä Vaasassa tammikuussa 1960.

Munkkalaisia teinejä palaamassa Vaasan teinipäiviltä 5.1.1960. Olli Arrakoski ja Raili Mecklin junailemassa. (kuva J. Kyläsalo)

Kun johtajatar **Asta Kahanpää** ryhtyi puuhaamaan koululle raittiuskerhoa hän otti tietenkin tarmokkaan teini Olli Arrakosken avukseen. Olli taas värväsi minut mukaan ja niin me ryhdyimme rakentamaan raittiusyhdistystä, joka nimikilpailussa sai nimekseen Ankkuri. Naureskelimme hieman nimivalintaa sillä se oli kuulemma yleisin merimieskapakoiden nimenä eri puolilla maailmaa. Meidän piti olla Kahanpään mukaan vain organisoimassa toimintaa alkuun, mutta niin kävi, että minä jouduin varapuheenjohtajaksi kun taas Olli selvisi ilman jatkorasitteita.

Kun minä jäin kertaamaan 7. luokkaa Olli jatkoi kahdeksatta – ja sitten suoraan valkolakkiin keväällä 1960. Valtiotieteen opiskelun ohella hän jatkoi partiouraansa partiopoikajärjestöjen tiedotussihteerinä 1964-66 ja suoritti kandidaatin tutkinnon Helsingin yliopistosta 1966. Mutta eipä jäänyt teinien järjestötoimintakaan sivuun, vaan hän oli ensin Teinilehden päätoimittajana 1965 ja sitten Suomen Teiniliiton pääsihteerinä 1967-68.

Kun minä sitten menin naimisiin kesällä 1965 oli aivan selvää, että bestman'ina toimi "veljeni" Olli, sillä olin ollut hänen vinkistään Teinilehden ilmoitushankkijana jo parisen vuotta. Ja lopulta Olli johdatti minut myös Yleisradioon.

Keväällä 1965 olin tehnyt lauluyhtyeeni (Neloset) radionauhojen välijuontoja ja Olli ilmeisesti oli niitä radiosta kuunnellut. Kun häntä pyydettiin tekemään ajankohtaisjuttu myöhemmin kesällä Sauvon kansainvälisestä Hakkis -partioleiristä, hän kieltäytyi. Mutta ei hän toki jättänyt pyytäjää pulaan. Olli pyysi minua soittamaan toimitussihteeriksi Eila Rantaselle, koska "sinä olet näissä radiojutuissa paljon parempi". Minä soitin ja juutuin YLEen yli 40 vuodeksi.

Toimittajana tapasin Ollin Gummeruksen kustannusjohtajana Jyväskylässä joskus 1970-luvun lopulla. Tammikuussa 2000 kävin haastattelemassa häntä YLE-TV 1:n "Vierivät kivet" ohjelmaan eräästä teinijajan kepposesta. MYK:n teinit olivat nimittäin muistaakseni syksyllä 1958 keksineet, että Viikkosanomien Suosituin suomalainen –yleisökilpailua voisi vähän ravistella ja niin tunnetusti hiljaiselle teini-Saarelalle ryhdyttiin keräämään ääniä ympäri Suomen, mm. teinipäivillä 1959. Siitä syntyikin melkoinen skandaali. Viimeisimmässä haastattelussa kirjamesuilla kolmisen vuotta sitten pyysin Ollia Suomen kirjasaatiön hallituksen puheenjohtajana ja laajasti kustannustoimintaa tuntevana arvioimaan omakustanteiden merkitystä suomalaisessa kirjallisuudessa.

Suomen Teiniliiton vuosikokouksessa Vaasassa 4.1.1960 Olli Arrakoskelle jaettiin harrastusmerkki.

Ja viimeisin puhelinkeskustelu liittyikin sitten Munkkiniemeen ja hänen kouluvuosiensa alkuun. Kerroin, että olin tehnyt videopätkän hänen kansakoululuokkansa tapaamisesta Munkkiniemen kirkolla ja vanhalla kansakoululla vuosi sitten. Olli ilahtui ja kertoi mielellään katselevansa noita Munkkiniemen kansakoulun 3. luokan luokkatovereiden tarinoita vuodelta 1950 – ”tässä halonhakuun ohella”. Ja sen saman halkopinon vierestä hänet sitten löydettiin paria viikkoa myöhemmin.

Jomi

Kesällä 2006 kantautui Munkkiniemeen suruviesti Haminan Vehkalahdelta.

Jorma Pilkevaara oli yllättäen kuollut kuudenkymmenen vuoden ikäisenä.

50-luvun lopulla ToPo:n erinomainen valmentaja Felix Paasonen merkitsi mustaan vihkoonsa tarkasti junioreittensa edesottamukset harjoituksissa ja peleissä. Eräällä sivulla Felix oli yllättäen vaihtanut kynää ja kirjoitti punaisella seuraavaa v. 1959:

"Pilkevaara, Jorma lupaavin juniori, jonka olen koskaan tavannut!"

Kuinka oikeassa olikaan Felix Paasonen. Jorma Pilkevaaran koti sijaitsi Palokunnan koripallokentästä vain viisikymmentä metriä kaakkoon. Täten Jorma ei useinkaan tullut kotiin suoraan koulusta, vaan jäi Paltsin kentälle heittelemään kunnes äiti ikkunasta huuteli syömään. Voipa sanoa, että hän

itse teki töitä kehittyäkseen koripalloilijana – asia, mikä nykyjunioreilta on paljolti hukassa ja varsinkin kesäisin.

Munkkiniemen yhteiskoulusta ylioppilaaksi päästyään oli Jormalle uranvalinta helppo. Hän valmistui Helsingin Yliopiston voimistelulaitokselta jumppamaikaksi.

"Pilkku oli taidoiltaan siinä määrin valmis jo 16–17vuotiaana, että hänestä tuli ToPo:n ja Suomen maajoukkueen takamies ja pelinjohtaja. Tokion olympiakisoissa ToPo:sta olivat mukana Jorma Pilkevaara ja Juha Harjula. Jomi valittiin myös koripallon EM-kisojen viisikkoon v. 1967.

Jorma Pilkevaara merkitsi paljon Torpan Pojat ry:lle, Munkkiniemen yhteiskoululle ja Suomen koripalloilulle. Voimme sanoa hänestä, että hän oli ehkä maamme paras koripalloilija.

Jorman vanhemmat tukivat varmaan poikansa liikunnallista suuntausta. Helsingin ehkä kuuluisin ja etevin liikenteenohjaaja valkoisine hanskoineen Mannerheimintien ja Runeberginkadun risteyksessä, ylikonstaapeli Onni Pilkevaara sai viisikymmentä vuotta täytettyään ToPo:lta lahjaksi seuran verryttelypuvun. Jomi kertoi silmää iskien: "faija ei viikkoon sitä riisunut"

Jäämme kovasti kaipaamaan Jorma Pilkevaaraa...

Tom Hynninen
yo -53

REHTORIN TERVEHDYS

VUODEN MUNKKALAINEN

Munkkiniemen yhteiskoulun Seniorit ry:n hallituksen piirissä syntyi vuonna 2000 ajatus Vuoden munkkalaisen vuosittaisesta valinnasta. Ajatus ei ollut mitenkään erityisen omaperäinen – antavathan mitä erilaisimmat yhteisöt haluavat tunnustuksensa omien tarkoituksensa näkökulmasta ansioituneille henkilöille. Ovatpa muutamat koulutkin olleet liikkeellä jo pidemmän aikaa - helsinkiläisille ovat tuttuja ainakin vuoden Norssit ja vuoden Ressut.

Yhdessä senioreiden kanssa totesimme, että Munkan senioreiden piirissä olisi lähinnä runsaudenpulaa sellaisista henkilöistä, joille haluaisimme antaa tunnustusta tehdystä työstä ja jotka voivat toimia myönteisenä esimerkkinä koulumme nykyoppilaille.

Senioriyhdistyksen määrittelemien kriteereiden mukaan Vuoden munkkalaiseksi voidaan nimittää henkilö, joka edustaa oman alansa kärkeä ja joka on myönteisellä tavalla pitänyt koulumme mainetta yllä. Koulun edustajien kanssa käydyn keskustelun jälkeen senioriyhdistyksen hallitus kutsuu Vuoden munkkalaiseksi sillä hetkellä sopivimmaksi katsomansa henkilön. Tähän mennessä tämä keskustelu ja tämä miellyttävä valinta on voitu tehdä kaikkiaan kuusi kertaa.

Vuoden munkkalaiset ovat kuluneiden vuosien aikana tarjonneet nykyoppilaille lukuisia mieleenpainuvia hetkiä ja kokemuksia. Historiaan ovat erityisesti jääneet Rauramon business-miehen luento ja edelleenkin niin suosittu lahjoitus-Aku Anka, Riikosen järjestämän poliisisoittokunnan menevä konsertti, Nelimarkan taidepaja ja Koskimiehen asiantunteva perimää käsittelevä luento. Uskon, että alkava kausi Leppilammen kanssa tulee sujumaan vastaavissa merkeissä.

Toivottavasti yhteistyö nykynuorison kanssa tarjoaa myös Vuoden munkkalaisille mielenkiintoisen tirkistysreiän tämän päivän koulumaailmaan.

Vuoden munkkalaiset

Jaakko Rauramo
Jukka Riikonen
Riitta Nelimarkka
Aarne I. Koskimies
Juhana Blomstedt
Mikko Leppilampi

"VISION"

Tuo otsikkohan on selvää englantia - eikö totta? Ja se on lähes ensimmäinen sana, jonka FK Niilo Peltola opetti luokallemme lukuvuonna 1945-46. Hän teki varsin kuvaavia kädenliikkeitä vauhdittaakseen esitystä ja toisti sanan monta kertaa. Tuolloin alkoi kova kilpailu kahden vieraan kielen kesken Munkkiniemen yhteiskoulussa - saksan ja englannin.

Koulussa aloitettiin ruotsi ensimmäiseltä, pitkä saksa toiselta ja englantia kolmannelta luokalta ja sehän oli aika harvinaista silloisten oppikoulujen opetusohjelmassa. Jussi Saukkonen oli jo silloin opettajana koulussa ja vaikkakin hänestä tuli rehtori vasta 1949, voimme ounastella hänen vaikuttaneen kielivalikoimaan. Saukkonenhan toimi Suomi-Amerikka yhdistysten liiton puheenjohtajana ja oppilasvaihtoasioiden innokkaana ajajana.

Niilo Peltola opetti englantia hyvällä menestyksellä vuosina 1945-51 ja hänen jälkeensä virkaa hoiti pitkään Helvi Paavilainen. Pitkä saksa väistyi asteittain kun maailma muuttui. Me opimme englantia nopeasti Niilo Peltolan avulla ja asiaahan auttoi myös se, että länteen solmittiin sotien jälkeen kiivaasti yhteyksiä kirjeenvaihdon välityksellä. Oli aika jännää saada englanninkielisiä kirjeitä ja yrittää ymmärtää niitä. Kirjeiden kirjoittaminen oli jo vaikeampaa.

Jatkosodan läpikäynyt Niilo Peltola innosti ja auttoi meitä suuresti. 40-luvun lopulla hän yllätti meidät hääkutsullaan Johanneksen kirkkoon. Meidän oli määrä toimia ns. tampereimajureina kirkon aulassa ja auttaa häävieraita. Vastaviihityn sulhasen puvussa roikkui VR nelonen, mutta appiukon rintamus oli täynnä kunniamerkkejä. Tilaisuuden päätyttyä maisteri Peltola ojensi meille elokuvaliput filmiin, jonka nimi oli Kolme Kosittavaa Tyttöä. Me kiitimme ja olimme hämillämme. Niilo Peltolasta tuli aikanaan professori.

Keväällä 2006 havahduimme muistelemaan menneitä, kuinkas muuten. Tuli puheeksi sekin, että montako on jäljellä meitä aikoinaan opettaneista maikoista. Hätkähdyttävää oli se, että vain kaksi heistä on tietämämme mukaan enää keskuudessamme, Niilo Peltola ja Veikko Nevanlinna.

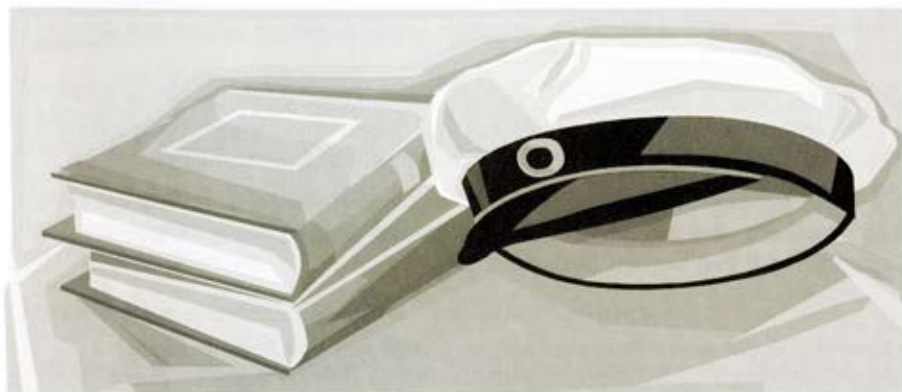
Professori Niilo Peltola, syntynyt vuonna 1915, asuu nykyisin Espoon Kuusikodissa, veteraanien joukossa. Me kävimme tervehtimässä häntä. Niilo on suoraryhtinen ja kulkee ilman rollaattoria, vaikka Kuusikoti on sellaisen huoneeseen toimittanutkin. Hän muisti lämmöllä Munkkiniemen yhteiskoulun aikaansa ja me kiitimme saamastamme englanninkielen alkuopetuksesta. Saimme nyt myös nähdä ja lukea sen VR nelosen kunniakirjan vuodelta 1942.

Niilo Peltola kävi itse noutamassa vierailleen, entisille oppilailleen, kahvit ja keksit. Olipa hieman nostalginen hetki.

Tommi Hynninen yo -53

Matti Kaihovaara yo -53

Pertti Seeve esitti riemuylloppilaiden tervehdysten kevään uusille ylioppilaille Munkkiniemen yhteiskoulussa 3.6.2006.

Nuoret ylioppilaat

50 vuotta sitten, tuossa seinän takana sijainneessa silloisessa jumppasalissa nautti suuresta hetkestä noin 50 uutta ylioppilasta. Me juhlimme eilen tuon hetken "muistojuhlaa". Me olimme näet v. 1956 aivan varmasti yhtä innoissamme kuin te nyt. Maailma oli avoinna edessämme ja me luulimme tietävämme kaiken. Niin kai tekin nyt?

Teitä seisoo nyt edessämme 125 valkolakkia – siis yli 2 kertaa suurempi joukko kuin meitä. Me kaikki olemme teistä ylpeitä ja te olette ansainneet mahtavat, vilpittömät onnitelumme.

Maailma on meidän suuresta hetkestämme muuttunut valtavasti. Meidän aikamme ei käytetty edes samoja sanoja/ käsitteitä kuin tänään. Silloin ei puhuttu sidosryhmistä, ei turvallisuusvajeista, ei "peeseistä" eikä kilobiteistä - eikä laajakaistoista tai kännyköistä ollut mainintoja edes sellaisissa kirjoissa, joissa pyrittiin esittelemään tulevia maailman ihmeitä.

Mutta, joissakin asioissa maailma *ei* ole kuitenkaan ole muuttunut, koska ihminen ei ole muuttunut.

Puhun paikalla olevien - eilen juhlineiden - puolesta ja tässä tervehdyksessämme haluamme puhua teille kolmesta käsitteestä:

ystävyyys,

sidosryhmä ja

sivistys

Ystävyys kehittyi yhdessä elämisestä, yhdessä kokemisesta.

Me - aloitimme kansakoulussa v. 1943 - 1944 kun Suomi, isänmaamme, vielä kävi sotaa.

Kävimme ensin 4 vuotta kansakoulua ja pyrimme sen jälkeen yhteiskouluun – suurin osa - ellei jopa kaikki - juuri tähän MYK:iin. Kävimme sitten samalla (- itse asiassa A+B) - luokalla samoja oppiaineita lukien 5 vuotta keskikoulua, josta siirryimme lukioon - tosin silloin jakautuen matematiikka - ja reaali-linjoille, jota kävimme 3 vuotta - kunnes siis 12 yhteisen kouluvuoden jälkeen saimme yo-lakkimme. Luokkatoveruus pysyi ja me opimme tuntemaan toisemme hyvässä ja pahassa.

Tekin olette käyneet koulua tuon 12 vuotta, mutta järjestelmä on ollut kovin erilainen. Varsinkin lukiovaiheenne nykymuodossaan rikkoi tuon "samaluokkaisuus" -järjestelmän. Olette opiskelleet kurssimuotoisesti oman suunnitelmanne mukaan saamamme tiedon mukaan varsin tehokkaasti.

Olen kuullut eri tahoilta – niin oppilaiden kuin opettajienkin puolelta – että kiinteät ystävyysuhteet ovat tällöin hieman löystyneet.

Miksi?

Tehokkuus, kiire ja oppimisen vimma ovat estäneet ystävyyden mukanaan tuovien turvaverkkojen syntymistä. Ja kuitenkin nuo turvaverkot ovat hyvin tärkeitä mielen, turvallisuudentunteen ja yhteisöllisyyden kehittymistä ajatellen.

Nuoren ihmisen pitäisi jo kouluaikana kehittää ystävyyteen perustuvia sidosryhmiä. Ne olivat ennen ja ovat myös nykymaailmassa perin tärkeitä. Meidän aikanamme tuollainen sidosryhmä – jota käsitettä ei silloin oikeastaan edes ollut - muodostui koulutovereista/luokkatovereista/ystävistä. Heihin me olemme voineet tukeutua monissa asioissa ja arjen ongelmassa.

Kun te – todennäköisesti suurin osa - nyt siirrytte opiskelemaan yliopistoihin ja korkeakouluihin, niin yrittäkää - lukujenne ohella - löytää aikaa elvyttää ystävyysuhteita sekä luoda uusia, ettette "erakoituisi" tiedonjanossanne ja huomaisi sitten myöhemmissä elämänvaiheissanne, ettei olekaan sitä "luokkatoveriryhmää" , parasta ystäväjengiä, johon voisi samaistua ja johon voisi tukeutua tarvittaessa!

Sosiaaliset taidot ovat sellaisia taitoja, jota ei oikein voi opettaa – ne kehittyvät vain elämällä!

Ja lopuksi se kolmas asia: **Sivistys**.

Kun meitä oli – kuten edellä totesin - 50 uutta ylioppilasta ja Teitä yli 2 kertaa suurempi joukko, niin sehän osoittaa, että Suomessa on edelleen valtava halu hankkia lisää tietoa ja oppia. Tuo suhdehan on jopa lievästi vinoutunut, sillä eihän kansamme nuppiluku ole kuluneena puolena vuosisatana kasvanut kaksinkertaiseksi! Vaan vain 4:stä miljoonasta runsaaseen 5 miljoonaan!

Sinänsä hyvä asia – nimittäin tuo tiedonjano!

Meitä suomalaisiahan sanotaan länsimaiseksi sivistyskansaksi. Hienoa sekini.

Kansainvälisissä koulupiireissä Suomea pidetään lähes ihmemaana kouluopetuksen tiedollisen puolen suhteen. Maahamme on tullut monista maista kouluviranomaisia

ihastelemaan sitä kuinka korkea tietotaso Teillä nuorilla on. Ovat tulleet urkkimaan kuinka tuo viisasten kivi on löytynyt.

Hieno tunnustus, mutta kuten eräs ystäväni eräässä aivan vastaavanlaisessa lakitustilaisuudessa jo vuosia sitten lausui, niin vaikka Teidät on tänään nähty kelvolliseksi kuulumaan Suomen ylioppilasnuorisoon, niin se ei ole vasta kuin eräänlainen etuoikeus – ei todellakaan - se on samalla myös velvollisuus.

Me keltahattuiset toivomme hartaasti, että teidät voitaisiin aikanaan todella katsoa sivistyneistöön kuuluviksi, sillä kuten niin usein aikaisemminkin on sanottu "kyllä sitä ns. lukeneistoa Suomessa jo alkaa olla kylliksi, mutta sivistyneistöä ei ole koskaan liikaa."

Kun te nyt juhlivat ja onnitellut nuoret siirrytte edelleen hankkimaan lisää tietoa, niin hankkikaa siinä sivussa myös tätä sivistystä. Kova homma – ehkä - mutta teillähän on koko elämä edessänne.

Koska te olette tiedollista eliittiämme – niin eväät ovat hyvät.

Mutta nauttikaa silti opiskelusta ja elämästä – se on upea kokemus. Me tiedämme sen ja siksi toivotamme onnea matkallenne elämän ja ikuisen oppimisen sekä sivistymisen tiellä – ja hyvää kesää kaikille.

Pertti Seeve, riemu ylioppilas vm. 2006

Jenkkifutista Muncassa ja Suomessa 30 vuotta

Amerikkalaisen jalkapallon pelaaminen Suomessa aloitettiin Munkkiniemessä. Kunnia lajin synnyttämiseen kuuluu omalta osaltaan Munkkiniemen yhteiskoululle ja vaihto-oppilastoimintaan innostajalle, rehtori-opetusneuvos Jussi Saukkoselle. Koulun pitkiin perinteisiin on kuulunut vaihto-oppilaaksi lähteminen ja nimenomaan Amerikan Yhdysvaltoihin.

Lukuvuonna 1974-75 koulusta oli peräti 19 vaihto-oppilasta Yhdysvalloissa ja heistä 18 oli poikia. Kun tämä pitkin Jenkkilää ollut joukko kesällä 1975 palasi Suomeen, aloitettiin soikean pallon heittäly koulun pihalla ja lähiympäristöissä. Monet olivat lajiin kovasti innoissaan ja se herätti runsaasti kiinnostusta muissa oppilaissa ja Munkkiniemessä yleensä ottaen.

Ensimmäiset noin 6 vastaan 6 pelit vuonna 1975 pelattiin aivan koulun tuntumassa, pienellä nurmikonkaistaleella aivan Paavilaisen enkunluokan ikkunan alla. (Paavilaisen tuntien muistan ennen vaihto-oppilasvuotta olleen pientä pelkoa herättäviä, mutta jenkki vuoden jälkeen olivat tunnelmat ja open suhtautuminen meihin ihan muuttunut.) Nyt tuon historiallisen pelikentän päällä lienee uusi komea liikuntasali.

MUNKKA vs. Tapiola

36-0

Keskiviikko
klo 16.00

MONKS TEAM ROSTER			
PO.	name	Ht.	wt.
QB	HEKI	5'10"	180
QB	KARRI	5'7"	185
RB	PEKKA	5'7"	150
RB	KRISO	5'3"	158
C	MOISIO	6'	215
C	REPE	6'1"	170
WR	VESSALI	6'2"	175
WR	ANA	5'11"	160
T	JURMO	6'1"	165
T	MASSE	6'	170
T	CARRY	6'2"	165
I	EKI	6'	166
G	ASKO	6'1"	260
E	OIKKU	6'	170
E	ARI	6'2"	167
E	TIMPA	5'11"	158
E	ERE	5'8"	153
E	BORIS	6'1"	170
BW	RIPA	5'11"	155

BEHIND the MACHINE

Ottele julisteesta v. 1976 oli vaihto-oppilasvuoden hurma näkyvissä.

Ekana vuonna pelailtiin kaveriporukassa hauskaa pitäen ja jenkkivuotta muistellen, mutta aktiivisimmat meistä – Jäättelän Hexi, Kivelän Karri, jutun kirjoittaja ja Luostarisen Repe etunenässä – haaveilivat jo vähän enemmän. Ensimmäisessä kunnan harjoitusottelussa 8A voitti muut 24-6. Tuohon aikaan, ja vielä pari vuotta eteenpäin, ei käytetty mitään lajille ominaisia suojuksia. ”Kovat kundit” juoksivat toisiaan päin täydellä vauhdilla, paljain päin ja verkkarit päällä.

Jo 1976 laji sai paljon julkista huomiota, kun syyskuussa Helsingin Sanomat, ToPo-Sanomat ja Alueuutiset kirjoittivat siitä. Muncan arkkihollisen – Tapiolan yhteiskoulun – oppilaatkin innostuivat jenkkifutikseen ja lajin ensimmäinen virallinen ottelu Suomessa pelattiin syyskuun lopulla 1976 Munkkiniemen yhteiskoulun ja Tapiolan yhteiskoulun välillä. Pelipaikkana oli jo siinä vaiheessa legendaariseksi muodostunut ”Behind the Machine”, eli Kone Oy:n toimistotalon takana sijaitseva nurmialue (joka ansaitsisi vaikka jenkkifutispatsaan).

Ohessa kuva ottelujulisteesta, johon on pelin jälkeen lisätty myös tulos. Muncca tietysti voitti ja tulos oli 36-0. Tapana oli tehdä kaikkiin ottelutapahtumiin mainosjuliste. Niitä piirsi humoristiseen tapaansa Kuusanmäen Eki, pappi muuten nykyään. Julisteessa näkyy myös pelaajaluettelo, jossa aiemmin mainittujen lisäksi ovat mm. Allisen Pekka (Vanajanlinnan myyntijohtajana) ja Ripa, Moisio Juhua, Weckmanin Jyrkiä, Forsmanin Hannua (Suomen EU edustustossa ev.lutina), Savastin Kaitsua (siihen aikaan Cay Bernhard-Moss ja nykyisin kiinteistöväilyksen yrittäjänä), Leppäsen Karia (palkittu Kide-arkkitehti Helsingin kulttuurikaupunkivuodelta), Kassisen Askoa (tietotekniikkaa ja kymmeniä HD-pyöriä), Ojasen Ilkkaa, Riskun Aria ja Raitalan Timoa.

Näistä herroista, muistakin pelaajista ja lajin alkuajoista saisi kasaan monia tarinoita. Tämän tarinan viesti on se, että jenkkifutiksen eka peli Suomessa pelattiin 30 vuotta sitten, ja että pelin Suomeen toivat munccalaiset. Laji on menestyksekkäimpiä palloilulajeja Suomessa useine Euroopan mestaruuksineen ja muine mitaleineen.

Antti Kaihovaara, vm.-57, yo -77, jefu 74-87

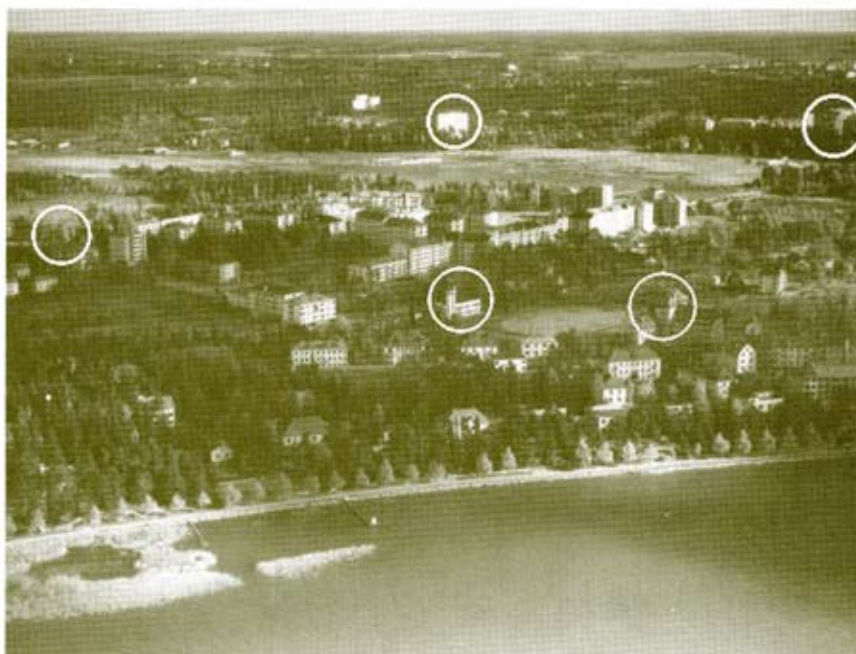
RIEMUYLIOPPILAAT

(otteita Munkkiniemen yhteiskoulun Seniorit ry:n kotisivuilta)

Nostalgisista syistä - sekä siksi, että ilmavoimien arkistoista löytyi lisää harvinaisia ilmakuvia - aloitamme myös tämän muistelusiivun yhdellä näistä kuvista.

Ilmavoimathan suorittivat Munkkiniemen alueella ilmakuvauksia syksyllä 1949 ja siten tallensivat mukavia kuvamuistoja kaikille meille munkkalaisille niin armaasta kotiseudusta. Näiden kotisivujen "kansilehdellä" on itäsuunnasta otettu kuva, jossa ikään kuin tullaan sisään Munkkiniemen Helsingin-puoleisesta "portista".

Ylläolevassa kuvassa katsotaan Munkkiniemeä lounaasta, lintuperspektiivistä, Laajalahden yläpuolelta. Etualalla näemme Munkkiniemenrannan, oikeassa yläkulmassa ovat Huopalahden takana rengastettuna Kuusitien kerrostalot, kuvan yläreunassa rengastettu iso valkoinen rakennus on Tilkan sotilassairaala, keskellä kuvaa näkyy urheilukenttä ja Munkan paloasema ja kentän vastakkaisella reunalla itse vanha, kunnianarvoisa, Eliel Saarisen suunnittelema Kadettikoulu (joka myöhemmin toimi Ilmavoimien esikuntana vuoteen 1972).

Munkkiniemen yhteiskoulu rakennettiin kuvan vasemmassa reunassa rengastettuun kohtaan, Laajalahden- ja Lokkalantien kulmaan. Huopalahti oli vuonna 1949 ja vielä kauan sen jälkeenkin matala, kaislikkoinen, tyhjä alue. Nythän se on täyteen rakennettu oma Huopalahden kaupunginosansa! Niin muuttuu maailma, mutta muistot eivät muutu - eivätkä unohdu - ne vain saavat hopeiset reunat!

Vuonna 1939 Munkkiniemi oli "taajaväkinen yhdyskunta", jossa oli 4 863 asukasta. Sotavuosina väkiluku ei kasvanut lainkaan, sillä rakennustoiminta oli ymmärrettävästi pysähdyksissä. Niinpä on todennäköistä, että vuonna 1944 kun tämän muistelosivun ikäluokka aloitti koulunkäyntinsä - siis kansakoulunsa! - lähes kaikki munkkalaiset tunsivat toisensa. Tuossa meidän kodikkaassa ja viihtyisässä yhdyskunnassamme vallitsi rauha, lämmin naapurisopu ja yhteishenki.

Tänä päivänähän Munkkiniemi on vain yksi Helsingin monista, alati lisääntyvistä ja kasvavista esikaupungeista, sillä se liitettiin Helsinkiin vuodenvaihteessa 1945-46, kuten jo vuoden 1955 riemuylöppiläiden kronikassa todettiin. Nythän Munkassa on jo yli 20 000 asukasta ja kaikki entiset ulkoilumaastot - Munkkivuori, Kuusisaari, Lehtisaari jne. - on rakennettu täyteen. Villin ulkoilun ja mielikuvitusleikkien aika on ohi sellaisena kuin meidän sukupolvemme sen sai kokea. Tavallaan sääli, mutta vaikea kehitystä ja kasvua on padotakaan!

Keväällä 1955 otettu kuva koulun pihalla. Meitä koulun "vanhimpia oppilaita" todella näyttää lapsettavan! Mistä lienemme löytäneetkään hypynarun? Kuvassa hyppäävät tytöt ovat letkassa vasemmalta Mirja Loikkanen, Pirjo Ravila ja Birgit Karell. Narua pyörittää oikealla Sirkka Seppälä. Pirjon ja Birgitin välistä näkyy taustalla Tuulikki "Tutu" Siitosen pikkuveli Jorma, joka oli silloin kuudesluokkalainen.

A-luokan luokanvalvojat Leevi "Läppä" Lehtokangas ja Lyyli Nora (molemmat voimistelunopettajia) Svea "Svea-Mamma" Aalto (ruotsin opettajamme koko koulun ajan) ja Lajos Garam (uskonnon ja kirkkohistorian opettajamme).

Näytelmäkerho

...kuului yhtenä monista teinikunnan kerhoista silloisten, reippaiden koululaisten harrastuspiiriin. Kun MYK täytti 50 vuotta v. 1988, julkaistiin ansiokas "Historiikki ja matrikkeli", jossa kirjallisuutta lähellä oleva Olli Arrakoski kirjoitti vauhdikkaan ja osittain jopa asiallisen jutun munkkalaisuudesta ja tietysti rakkaasta koulustamme. Yksi kohta kyllä jäi hieman ihmetyttämään. Hän näet kirjoittaa opuksen sivulla 131, että "Näytelmäkerho oli jo toista maata, ohjaajana oli ymmärtääkseni varsin pitkään Kauko Kokkonen radioteatterista ja esiintyjinä koulun ERIKOISIMMAT".

Herää kysymys millä tavalla "erikoisimmat"?

Olli on kuitenkin ymmärtänyt aivan oikein: Kauko Kokkonen oli ohjaajana usean vuoden ajan (ainakin vuodesta 1954). Hänen persoonallisella ohjauksellaan näytelmäkerho aikaansai useita menestyksellisiä produktioita, joista yksi oli Jean Anouilhin "Koulun viimeinen luokka". Sitä esitettiin täysille saleille oikein pääsylippuja vastaan. Näiden sivujen laatija oli eräs siinäkin näytelmässä esiintyneistä "erikoisista", ja koska me esiintyjät olemme kaikki saaneet elää elämämme ns. vapaalla jalalla - toki kenties valppaan silmälläpidon alaisina - niin ei kai se "erikoisuus" meissä niin vaarallista liene ollut?

Kohtaus näytelmästä "Koulun viimeinen luokka", jossa esiintyvät vasemmalta oikealle Erkki Airaksinen (sohvassa), Pertti Seeve, Juhani Hyvärinen, Kerkko Hakulinen, Tero Kangas, Jaakko Seppälä, Marja-Liisa Rynö ja Antti Renko (koulun rehtori). Istumassa keskellä Anna-Kaarina Ruutu. Hän esittää opettajaa, johon hänen seitsemäsluokkalainen oppilaansa (Pertti S.) tulisesti rakastuu. Tässä kohtauksessa rehtori nuhtelee rakastuneita teinipoikia.

Neljä munkkia: vasemmalta Risto Ruukki, Asko Sivula, Pertti Seeve ja Matti Lampinen. Kuvan munkeista kolme oli jo opiskellut ulkomailla: Matti ja Risto vuoden USA:ssa AFS-koululaisvaihdon kautta ja Pertti 2,5 vuotta Englannissa. Tätä voinee kai jo sanoa varhaisglobalisoidumiseksi.

Historiallista mielenkiintoa on kenties seuraavalla seikalla. Yllä olevissa kuvissa näkyviä tummanruskeasta säkkikankaasta tehtyjä benediktiiniläismunkin kaapuja ruvettiin muistitietojen mukaan käyttämään penkkariajoissa vasta v. 1948, sillä edellisenä vuonna oli sodanjälkeinen puute vielä sitä luokkaa, että koulu ei olisi pystynyt hankkimaan niihin kangasta! Silloin näet olisi kankaiden ostoon tarvittu vaatekuponkeja - ostokorttisäännöstely koski monen muun tuotteen ohella myös tekstiilejä.

Muistitieto ja arkistot kertovat lisäksi, että esim. vuonna 1950 vain 19 abilla oli kyseiset kaavut. Siitä lähtien ovat abimäärät kasvaneet joka vuosi eli kaapuja on tarvinnut ommella joka vuosi lisää. Meidän vuosiluokkamme tarvitsi 52 kaapua, ja - uskokaa tai älkää - keväällä 2005 niitä oli abiajoissa jo 132. Niillä vaatettaisi jo melkoisen luostarillisen!

PERINTEELLISTÄ JAZZIA

UUODEN
MUNKKALAISEN
PÄIVÄNÄ

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULULLA
TORSTAINA 16.11.2006 KLO 18.30

LAULUSOLISTINA PIRJO BERGSTRÖM